

Arrest

nr. 320 664 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 Genk

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2025 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 20 januari 2025 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”.

1.2. Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen van 21 januari 2025 strekt ertoe de bij de Raad hangende (gewone) vordering tot schorsing, ingesteld op 20 januari 2025, en gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

1.3. De Raad wijst er echter op dat een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoeld is voor de gevallen waarin er bij de Raad een vordering tot (gewone) schorsing hangend is tegen een bepaalde beslissing waarvan de tenuitvoerlegging plots *“imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden (...)”*. Dit is te dezen niet het geval.

De tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing (bijlage 13septies) is immers reeds van bij aanvang imminent, aangezien deze gepaard gaat met een beslissing tot vasthouding. Verzoekster had dus eerder moeten opteren voor een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet en niet voor een vordering tot (gewone) schorsing die zij nadien activeert via een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen.

1.4. Van de door verzoekster op 20 januari 2025 ingediende vordering tot (gewone) schorsing en nietigverklaring op 20 januari 2025 gaat namelijk geen schorsende werking uit. Zoals hieronder zal blijken is de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen laattijdig, zodat deze niet langer bij machte is om schorsende werking te verlenen aan het beroep dat een dag eerder werd ingediend. Door het oneigenlijk aanwenden van de haar ter beschikking staande rechtsmiddelen, blijft de bestreden beslissing uitvoerbaar..

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De ontvankelijkheid *ratione temporis* raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20 686, Eeckman en Valcke). De rechter dient dus, zelfs ambtshalve, na te gaan of het beroep binnen de vervaltermijn werd ingesteld en moet ingaan op excepties van niet-ontvankelijkheid die dienaangaande worden opgeworpen. De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671; RvS 27 maart 2001, nr. 94 316). Het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219 733).

2.2. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende de tijdigheid van haar vordering:

*“Gezien verzoeksters verzoek om internationale bescherming werd beëindigd op 20.01/2025.
Gezien huidig verzoekschrift werd ingediend binnen de 5 dagen.
Hierdoor kan er geen twijfel over bestaan dat dit verzoekschrift tijdig ingediend werd.”*

2.3. Zowel uit het administratief dossier als uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies van 27 december 2017, een bijlage 13quinquies van 26 januari 2023 en een bijlage 13 van 14 juni 2024) alvorens op de thans bestreden verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) op 14 januari 2025 aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

2.4. Artikel 39/85, §1, eerste lid, laatste zin, van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen moet worden ingediend binnen de termijn voorgeschreven in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet:

“(…)”

Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende met betrekking tot de beroepstermijnen:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

(...)

De in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.

(...)”

Artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

(...)

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

(...)

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

De thans ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet krachtens artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet worden ingediend binnen de vijf dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht, aangezien verzoekster het voorwerp is van meerdere verwijderingsmaatregelen. Verzoekster werd op 14 januari 2025 in kennis gesteld van de thans bestreden beslissing (bijlage 13septies). Rekening houdend met de berekeningswijze uit artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet was maandag 20 januari 2025 dus de laatste nuttige dag om op ontvankelijke wijze een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, waardoor de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen laattijdig is.

2.5. In haar verzoekschrift lijkt verzoekster voor te houden dat de datum waarop de procedure inzake internationale bescherming zou zijn beëindigd, als startpunt voor de berekening van de termijn uit artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet zou moeten worden aangewend, maar dit standpunt mist juridische grondslag. Uit de regelgeving blijkt immers dat de termijn begint te lopen op de eerste dag die volgt op de kennisgeving van de bestreden beslissing (artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet), *in casu* dus op 15 januari 2025, waardoor, zoals hierboven aangegeven, maandag 20 januari 2025 de vervaldag was. Zondag 19 januari 2025 was immers geen werkdag waardoor de vervaldag opschuift naar de eerstvolgende werkdag.

2.6. De Raad stipt aan dat de beroepstermijn slechts kan worden verlengd indien de verzoekende partij ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn een beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij de verzoekende partij (RvS 23 mei 2003, nr. 119 779). De verhindering om het beroep tijdig in te dienen moet dus uitgaan van een van de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis, die onvoorzienbaar en onvermijdbaar is en die door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed. (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie P. VAN ORSHOVEN, “Nietontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht”, P&B, 2002, nr. 1, 3). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198 980; RvS 10 januari 2006, nr. 153 402).

2.7. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk *ratione temporis*. Er werd geen overmacht aangetoond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

F. TAMBORIJN